

Gerard van Gemert

Ademloos

met illustraties van Mark Janssen

δ

‘Hij zit er weer.’ Joey liet de bal een keer op het te harde veld stuiteren.

De grassprietten waren op één hand te tellen, maar daar stoorden de jongens zich allang niet meer aan.

‘Lekker laten zitten.’ Leander zat in het doel op de grond om zijn sneakers te verruilen voor zijn oude voetbalschoenen. Zijn blauwe sokken waren zichtbaar door de gaten heen.

‘Dat soort gasten moet je links laten liggen.

Voor je het weet, ben je je mobieltje kwijt.’

Joey dacht eerst dat Leander een misplaatste grap maakte, maar toen hij naar hem keek,

leek het erop dat hij serieus was. ‘Meen je dat nou echt?’

‘Ja, joh, die gasten stelen alles wat los en vast zit.

Als ze het maar kunnen verkopen voor een paar euro.’

Leander pakte zijn keepershandschoenen

uit het kleine leren tasje van Adidas

waar ook zijn schoenen in hadden gezeten.

Hij was geen doelman, maar als ze op het veldje voetbalden, vond hij het altijd leuk om te keepen.

Joey zuchtte en keek nog eens naar de buitenlandse jongen die in de hoek van het veldje zat. Achter hem stonden

twee rijen bomen met dichte begroeiing

en daarachter lag een sloot, die het veldje scheidde

van het terrein waar het asielzoekerscentrum was.

Een dunne loopplank verbond het veldje met het terrein.

De laatste paar keer dat de voetbalfanaten zich hier

uitleefden, had de jongen er ook gezeten. Joey vond

dat hij er vriendelijk uitzag. Toen een verwaald schot een

keer zijn kant op rolde en Joey erachteraan rende

om te voorkomen dat de bal in de sloot rolde,
had de jongen hem tegengehouden.

De knul had vriendelijk gelachen. En toen hij de bal
naar Joey trapte, kon Joey meteen zien
dat hij vaker gevoetbald had. Maar toen hij zijn vrienden
daarmee wilde overtuigen om de jongen mee te laten doen,
wimpelden ze zijn argument weg. 'Voor je het weet,
schopt hij een van ons invalide,' had Rens gezegd.
'Laat hem daar maar lekker zitten.'

Het gaf Joey geen goed gevoel. Je kon aan alles zien
dat de jongen graag mee zou willen doen,
maar het niet durfde te vragen.

En Joey gunde het hem op een of andere manier.

Hij zag er nogal triest en ongelukkig uit.

'Tijmen komt niet.' Rens kwam met zijn fiets het veld op
rijden en stopte achter het doel. Daar zette hij zijn fiets
tegen het hek dat om het gebouw van de lokale radio
stond. 'Hij moest eerst naar de tandarts
en daarna ging hij met zijn moeder mee.'

'Komen de anderen wel?'

Leander klapte zijn handschoenen warm.

'Schieten, Joe.' Hij stak zijn armen in de lucht.

Rens had zijn voetbalschoenen al aan. Hij woonde
op een steenworp afstand van het veldje. 'Volgens mij wel.'
Joey had de Derbystar voor zich uit gerold en legde aan.
Er volgde een strak schot, dat recht op Leander af ging.
Die plukte de bal soepel uit de lucht.

'Dan zijn we met een oneven aantal.'

Leander trapte de bal met een dropkick in de richting
van Joey. 'Dan moeten de betere spelers bij elkaar
en de minder goede ook.'

'Of we laten die jongen daar meedoen,' zei Joey nadat hij

de bal op zijn rechterschoet had laten vallen.

‘Dan zijn we weer even.’ Hij wipte de bal omhoog en liet hem om beurten op zijn linker- en rechterschoet vallen zonder dat de bal de grond raakte. Het feit dat Leander, die tot nu toe het meest tegenstand had geboden, niet meteen reageerde, gaf hem hoop. Joey trapte nu half met de binnenkant van zijn rechterschoet en half met zijn wreef, zodat de bal effect meekreeg. Maar omdat hij niet veel kracht zette, was het voor Leander nog steeds niet meer dan een opwarmertje.

‘Eerst maar eens kijken of iedereen komt.’

Leander gooide de bal dit keer terug naar Joey, die de bal breed speelde naar Rens.

Rens deed, zoals altijd, niet aan opwarmertjes en haalde meteen vol uit. De bal bleef laag en verdween in de hoek. Leander vond het waarschijnlijk nog te vroeg om te duiken, want hij deed geen moeite om de bal tegen te houden. Zwijgend haalde hij hem uit het net, dat hij zelf van huis had meegenomen en in het doel had gehangen.

Een voor een kwamen de anderen het veld op lopen of fietsen. En binnen tien minuten waren ze compleet en was de vaste groep aanwezig. Acht jongens die allemaal in groep zeven van basisschool Zevenhoeven zaten, maar vandaag dus zeven, want Tijmen liet verstek gaan. Samen speelden ze in de D1 van Xalandria, een van de twee clubs in de stad. De andere club was ATVB. Zaterdag stond de wedstrijd tegen de aartsrivaal op het programma.

‘Vier tegen drie, jongens?’

vraagde Rens toen ze er allemaal klaar voor waren.

‘Of vier tegen vier, maar dan moeten we die jongen even vragen of hij mee wil doen.’

Joey maakte een hoofdknik naar de jongen die in kleermakerszit op de droge grond zat. Het bleef even stil. Een paar jongens keken elkaar aan. Rens boog zijn hoofd en schopte een denkbeeldig polletje weg. Alleen Leander reageerde. 'Voor mij hoeft het niet,' mompelde hij. Echt overtuigend klonk het niet. 'Drie tegen vier? Daar is ook geen lol aan,' vond Wouter. 'Met drie loop je je een slag in de rondte. En als je bij die vier speelt, valt er geen eer te behalen.' Er viel een korte stilte. 'Zal ik hem maar vragen dan?' Joey maakte al een beweging alsof hij naar de jongen toe ging lopen. Er kwam geen protest. 'Even mijn fiets op slot zetten. Straks staat hij ineens op Marktplaats,' zei Leander toen Joey vijf passen gezet had. Hij grinnikte. Een paar jongens lachten mee. Joey kon niet horen wie het waren. De jongen stond op toen hij Joey zijn richting op zag lopen. Onderweg vroeg Joey zich af of hij Nederlands sprak. Of moest hij zelf in het Engels beginnen? Raar eigenlijk. Al die keren dat de jongen hier had gezeten toen zij aan het voetballen waren, wilde Joey niets liever dan dat hij hem kon vragen om mee te doen. Maar nu het zover was, voelde Joey zich onzeker. 'Hoi,' begon Joey weifelend toen hij op twee meter van hem was. De jongen knikte heel even ter begroeting. Joey vond het moeilijk om in te schatten hoe oud hij was. Hij had een Noord-Afrikaans uiterlijk. Hij zou uit Marokko kunnen komen, of uit Algerije. Maar ook Turkije was mogelijk, hoewel dat natuurlijk niet in Afrika lag. Een paar jaar geleden hadden ze

een meisje uit Algerije in de klas gehad,
maar zij was met haar gezin weer vertrokken
en naar Amsterdam verhuisd. De jongen was misschien
iets kleiner dan Joey, maar in zijn gezicht
zag hij er ouder uit. Het leek wel of er al een vlassig
snorretje op zijn bovenlip groeide.

Of was dat een schaduw? Joey schraapte zijn keel.

Hij had besloten in het Nederlands te beginnen,
dan kon hij altijd nog in het Engels doorgaan.

‘Wil je meedoen?’ Hij praatte luid, langzaam en duidelijk,
maar beseftte dat dat weinig zou helpen

als de buitenlandse jongen geen Nederlands sprak.

Zijn ogen begonnen te glimmen en hij knikte enthousiast.

Hij verstaat dus Nederlands, dacht Joey.

Dat luchtte hem op, want tegen Engels praten

zag hij toch wel op. Joey stak zijn hand uit. ‘Ik ben Joey.’

De jongen schudde Joeys hand.

‘Adil,’ zei hij. ‘Ik heet Adil.’

‘Adil,’ herhaalde Joey en hij knikte. Hij glimlachte
vanwege het grappige accent van de jongen. ‘Kom.’

Hij maakte een armgebaar om ervoor te zorgen
dat Adil achter hem aan liep.

Samen liepen ze terug naar de anderen.

‘Jongens, dit is Adil.’

‘Hoi Adil.’ Wouter stapte naar voren en gaf Adil een hand.

Joey zag de anderen twijfelen

en schuin naar Leander kijken. Maar toen die bleef staan,
deden de anderen dat ook. Wouter was gelukkig anders.

Hij deed nooit moeite om ergens bij te horen.

‘We hebben al een indeling gemaakt,’ begon Leander.

‘Jij mag met Wouter, Beau en die vluchteling tegen ons.’

Het team van Leander had zich al afgescheiden

van de rest. ‘Goed?’ voegde hij eraan toe,
alsof er nog iets aan te veranderen viel.
Joey wist wel beter en liet het zo.
‘Je kettinkje, Rens. Moet dat niet af?’
Rens voelde aan zijn hals. ‘O ja, dank je.’
Hij deed het kettinkje af en bracht het naar de kant,
waar hij het in een van zijn schoenen stopte.
Het kettinkje was van Rens’ vader geweest,
die vorig jaar plotseling was overleden. Hij droeg het altijd.
Bij gym en met voetballen deed hij het af
uit angst dat het kapot zou gaan.
Leander had van vier kleine pylonen
twee kleine doeltjes gemaakt, zodat er geen keepers
nodig waren. Het grote doel gebruikten ze nooit voor
het partijtje omdat er maar één op het veldje stond.
Het partijtje werd op het scherpst van de snede gespeeld.
Het gevecht ging gelijk op en Adil hield zich moeiteloos
staande tussen de talenten van Xalandria D1.
Bij een 3-4-achterstand dribbelde Adil als een slangenmens
tussen twee tegenstanders door. Leander was de enige
die een doelpunt nog kon voorkomen.
Geconcentreerd keek hij naar de bal, vastberaden
om zich niet uit zijn tent te laten lokken.
Adil maakte een schijnbeweging alsof hij naar rechts
bewoog, leek naar links te kappen om met de buitenkant
van zijn rechtervoet toch naar rechts te gaan.
De vele bewegingen brachten Leander in de war
en hij reageerde door zijn linkerbeen iets te verplaatsen,
waardoor zijn benen uit elkaar kwamen te staan.
Adil maakte daar dankbaar gebruik van en tikte het leer
met de punt van zijn schoen eerst tussen de benen van
Leander en daarna tussen de twee pylonen door.

‘Nou, daar kan Messi nog wat van leren!’ riep Wouter.

‘Ik zag binnen drie seconden drie schijnbewegingen, geloof ik.’

Leander baalde. ‘Wat een mazzel, zeg.’

Joey lachte vanbinnen. Hij besloot niets te zeggen om Leander niet nog meer op te juttten. Het zag er nu al uit alsof hij zich vernederd voelde. Dat kwam waarschijnlijk ook omdat hij een van de betere spelers van de D1 van Xalandria was. Maar dat Adil kon voetballen, was wel duidelijk.

‘Ik moet naar huis.’ Zonder op een reactie te wachten liep Leander naar het doel. Hij maakte het net los, stopte het in zijn rugzak en begon zijn voetbalschoenen los te knopen.

Rens liep ook naar de kant. ‘Ik ga ook.

Zie ik jullie nog bij het vuurwerk vanavond?’

‘Mij wel.’ Wouter was de enige die reageerde.

Joey keek Wouter aan en haalde zijn schouders op.

Hij kon niet geloven dat Leander er meteen mee stopte omdat hij voor schut gezet was door Adil, maar daar leek het toch echt op.

‘Nou, dan ga ik ook maar,’ zei Beau en de anderen volgden. Wouter vertrok als laatste. Hij legde kort zijn hand op Joeys schouder.

‘Kom je vanavond ook naar het vuurwerk kijken?’

‘Zeker. Om negen uur bij de brug?’

Wouter knikte.

Even later stonden alleen Adil en Joey nog op wat kort ervoor het speelveld was. ‘Samen even voetballen?’

vroeg Joey. Hij had de bal onder zijn voet en wees ernaar. Adil knikte en lachte zijn witte tanden bloot.

Joey en Adil gingen een meter of dertig van elkaar staan en probeerden de bal op maat naar elkaar toe te spelen.

Het liefst door de lucht zodat de ander hem, zonder dat hij de grond raakte, aan kon nemen.

En het mooiste was als je daar geen stap voor opzij hoefde te zetten.

Joey had al snel door dat ook met Adils traptechniek niets mis was. Hij hoefde zich nauwelijks te verplaatsen en steeds weer belandde de bal op zijn voeten.

En daar kwam nog eens bij dat Adil afwisselend met links en rechts trapte. Die jongen is gewoon een supertalentje, dacht Joey. Eigenlijk zonde dat hij niet op voetbal zit.

Na een klein kwartiertje was Joey het zat.

Er kwamen ook andere jongens op het veld die wilden voetballen en dus besloot hij met de bal aan zijn voet naar het doel te dribbelen waar zijn plastic zak met zijn sneakers erin stond. Met de tas in zijn hand liep hij naar Adil toe. Toen Joey bij de jongen aankwam, ging hij op de bal zitten, waarna hij zijn voetbalschoenen voor zijn sneakers verruilde.

‘Waar kom jij eigenlijk vandaan?’

Adil kwam in kleermakerszit naast hem op de grond zitten. In hetzelfde grappige accent als eerder antwoordde hij.

‘Ik kom uit het AZC hierachter.’

Met zijn duim wees hij over zijn schouder.

Joey glimlachte. ‘Dat bedoel ik niet.’

Ik bedoel, uit welk land kom je?’

Adil grinnikte. ‘Uit Syrië.’

‘Uit Syrië?’ herhaalde Joey. Hij had daar al veel verhalen over gehoord. Dat er oorlog was en dat veel vluchtelingen